

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Φεβρουαρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 6

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια ἴδε σελ. 33.]

Ἡ Μαρκεσία, ἀφ' οὗ ὁ ζωμός, ὃν ἐθεώρει ὡς πανάκειαν, δὲν ἐπήνεγκε τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, ἀμνηχανοῦσα οὐδὲν ἄλλο προσφορώτερον ἐφαντάσθη ἢ νὰ καλέσῃ τὸν ἰατρὸν καὶ ἴσως ἐκεῖνος πλέον κατορθώσῃ τι.

Ὁ ἰατρὸς ἔγραψε μὲν συνταγὴν, ἀλλ' ἀπερχόμενος ἐδήλωσεν εἰλικρινῶς πρὸς τὴν Μαρκεσίαν, ὅτι οὐδὲν δύναται ὑπὲρ τῆς νοσοῦσης.

«Εἶν' ἐξηντημένη ὑπὸ τῆς νόσου, τῆς δυστυχίας, τῶν κόπων καὶ τῆς λύπης» καὶ ἂν ἔφευγε θ' ἀπέθνησκεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης τοῦ σιδηροδρόμου. Εἶνε ὀλίγων μόνον ὥρων ὑπόθεσις, τὴν ὁποίαν θὰ κανονίσῃ πιθανῶς μία συγκοπή.

Ἀλλ' ὅμως ὑπῆρξεν ὑπόθεσις ἡμερῶν· διότι ἡ ζωή, ταχύσεστος οὔσα ἐν τῷ γήρατι, ἀντέχει μᾶλλον ἐν τῇ νεότητι· ἡ κατάστασις τῆς ἀσθενοῦς δὲν ἐβελτιοῦτο, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐδεινοῦτο. Καίτοι δὲ οὐδὲν ἡδυνήθη νὰ καταπίῃ, οὔτε ζωμὸν οὔτε φάρμακα, ἀντεῖχεν ὅμως ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ στρώματός της ἀκίνητος, σχεδὸν ἀνευ ἀναπνοῆς, ἀναισθητοῦσα ὑπὸ τοῦ ληθάργου.

Ὅθεν ἡ Πετρίνα ἀνελάμβανεν ἐλπίδας· ἡ ἔννοια τοῦ θανάτου ἡ ἐνοχλοῦσα τοὺς ἡλικιωμένους καὶ δεικνύουσα εἰς αὐτοὺς τὸν θάνατον πανταχοῦ ἐγγύτατα, καὶ ὅτε μάλιστα εἶνε ἀκόμη μακράν, εἶνε τόσον ἀποκρουστικὴ ὡς πρὸς τοὺς νέους, ὥστε οὗτοι ἀρνούνται νὰ ἴδωσι τὸν θάνατον καὶ ὅταν ἐπίκειται ἀπειλητικός. Διὰ τὴν μὴτηρ της δὲν θὰ ἐθεραπεύετο; Διὰ τὴν θὰ ἀπέθνησκε; Πεντηκοντούτης, ἐξηκοντούτης ἀποθνήσκει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἦτο τριακοντούτης! Καὶ τί εἶχε πράξῃ, ἵνα καταδικασθῇ εἰς θάνατον πρόωρον, ἡ πρῶτα τῶν γυναικῶν, ἡ φιλοστοργωτάτη τῶν μητέρων, ἡ ἀγαθὴ ἀείποτε ἀποδειχθεῖσα πρὸς τοὺς ἐαυτῆς συγγενεῖς καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους! Τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν, τούναντίον δυνατόν ἦτο ἡ ἴασις. Καὶ ἀνεύρισκε τοὺς ἀρίστους λόγους ἵνα τὸ ἀποδείξῃ πρὸς ἐαυτὴν καὶ ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ ληθάργῳ, ὅστις ἦτο κατ' αὐτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀνάπαυλα φυσικωτάτη μετὰ τοσοῦτους μόχθους καὶ στερήσεις. Ἀλλ' ὅμως ὅτε ἡ ἀμφιβολία περιέσφιγγεν αὐτὴν δεινῶς, συνεβουλεύετο τὴν Μαρκεσίαν, ἥτις ἐστήριζεν αὐτὴν ἐν τῇ ἐλπίδι της.



«Μητέρα, μητέρα! εἶπεν ἡ Πετρίνα.» (Σελ. 42, στήλ. 6'.)

«Ἀφ' οὗ δὲν ἀπέθανε μὲ τὴν πρώτην συγκοπήν, θὰ εἶπῃ ὅτι δὲν θὰ ἀποθάνῃ.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ ὁ Ἀλατόσπυρος καὶ ὁ Κυπρίνος.»

Ἦδη, ἀφ' οὗ ὡς πρὸς τὴν μητέρα της καὶ οἱ ἄλλοι τὴν ἐθάρρυναν ὡς ἐθάρρυνεν αὐτὴ ἐαυτήν, ἡ μεγίστη αὐτῆς ἀνησυχία ἦτο ἡ σκέψις περὶ τοῦ πόσον θὰ διαρκέσωσι τὰ τρίακοντα φράγκα τῆς Ρουκερῆς, διότι, εἰ καὶ ἦσαν ἐλάχισται αἱ δαπάναι των, τὰ φράγκα ὅμως διέφευγον φοβερά, νῦν μὲν εἰς τοῦτο, νῦν δὲ εἰς ἐκεῖνο, μάλιστα δὲ εἰς ἀπρόοπτα. Ὅτε καὶ ὁ ἔσχατος ὁδολὸς ἤθελε δαπανηθῇ, ποῦ θὰ ἐπῆγαιναν; Ποῦ θὰ εὑρίσκον πόρον ζωῆς, ἔστω καὶ ἀσθενέστατον, ἀφ' οὗ οὐδὲν πλέον ὑπελείπετο εἰς αὐτάς οὐδὲν, οὐδὲν πλὴν τῶν ῥακίων τοῦ ἱματισμοῦ των; Πῶς θὰ μετέβαινον εἰς Μαρωνοῦρ;

Ταῦτα διανοομένη παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς μητρὸς της, ἐνίοτε ἐν τῇ ἀγωνίᾳ της ἠσθάνετο ἐντασιν τῶν νεύρων τοσοῦτον νυγματώδη καὶ ἀλγεινὴν, ὥστε περιρρομένη ὑπὸ ἰδρώτος ἠρώτα ἐαυτὴν μήπως καὶ αὐτὴ ἐμελλε νὰ πάθῃ ὑπὸ συγκοπῆς. Ἐσπέραν τινὰ διατελοῦσα ἐν τῷ φόβῳ τούτῳ καὶ τῇ ἐκλύσει τῶν δυνάμεων, ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς της, ἣν ἐκράτει, θλίβουσα τὴν χεῖρά της.

«Θέλετε τίποτε; ἠρώτησε ζωηρῶς συνελθοῦσα.

— Νὰ σ' ὁμιλήσω, διότι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῶν τελευταίων, τελευταίων λόγων.

— "Ω! μητέρα μου...

— Μη με διακόπτεις, αγάπη μου, και προσπάθει να κρατήσεις την συγκίνησίν σου, όπως και εγώ θα προσπαθήσω να μη με καταβάλλω ή απελπισία. Η επιθυμία μου θα ήτο να μη σε τρομάξω και δι' αυτό έως τώρα εσιώπησα, διὰ να μη σε λυπήσω· ἀλλ' ὅτι ὁμως θά σου εἰπῶ, πρέπει νὰ λεχθῇ, ὅσον σκληρὸν καὶ ἂν εἴνε καὶ διὰ τὰς δύο μας. Θὰ ἤμην κακὴ μήτηρ, ἀναξία καὶ οὐτιδανή, τὸ ὀλιγώτερον θὰ ἤμην ἀνόητος, εἰάν ἤθελον ἀναβάλω.»

Καὶ μετὰ μικρὰν παῦσιν διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ καὶ νὰ μονιμοποιήσῃ τὰς συγχεομένας ἐννοίας της, ἐπανελάβε :

« Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ μας. »

Ἡ Πετρίνα κατελήθη ὑπὸ λυγμοῦ, ὃν δὲν ἤδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ.

« Ναί, εἶνε φοβερόν, ἀγάπη μου, καὶ ὁμως μ' ἔρχεται νὰ ἐρωτήσῃ, εἰάν ἐπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν εἴνε προτιμότερον διὰ σὲ νὰ μείνης ὀρφανή, παρά νὰ σε συνοδεύῃ μήτηρ, τὴν ὁποίαν θὰ ἀπεστρέφοντο. Τέλος εἶνε θέλημα Θεοῦ, θὰ μείνης μόνη... μετ' ὀλίγας ὥρας, αὔριον ἴσως. »

Καὶ ἐκ της συγκινήσεως διεκόπη καὶ μόνον μετὰ τινα ὥραν ἤδυνήθη νὰ ἐπαυαλῇ :

« Ὅταν δὲν... θὰ ζῶ πλέον, θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκτελέσῃς μερικὸς τύπους· θὰ εὕρῃς εἰς τὸ θυλάκιόν μου ἔγγραφον διπλωμένον εἰς διπλοῦν μεταξωτὸν καὶ θὰ το δώσῃς εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θὰ σοῦ το ζητήσουν· εἶνε τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ γάμου μου καὶ εἰς αὐτὸ θὰ εὕρουν τὸ ὄνομά μου καὶ τοῦ πατρός σου. Θὰ ἀπαιτήσῃς νὰ σοῦ το δώσουν ὁπίσω, διότι θὰ σου χρησιμεύσῃ ἀργότερα διὰ νὰ βεβαιωθῇ ποῖοι ἦσαν οἱ γονεῖς σου. Θὰ το φυλάξῃς λοιπὸν μὲ μεγάλην προσοχήν. Ἀλλ' ὁμως ἐπειδὴ εἰμφορεῖς καὶ νὰ το χάσῃς, θὰ το μάθῃς ἀπ' ἐξῶ, ὥστε νὰ μὴ το λησμονήσῃς ποτέ· τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ το δείξῃς, θὰ ζητήσῃς ἄλλω. Μὲ καταλαμβάνεις ; Ἐνθυμεῖσαι ὅ τι σε λέγω ;

— Μάλιστα, μητέρα μου, μάλιστα.

— Θὰ εἶσαι πολὺ δυστυχῆς, ἀφανισμένη, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀπελπισθῇς... ὅταν πλέον δὲν θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς τίποτε εἰς τὸ Παρίσι καὶ θὰ εἶσαι μόνη καταμόνη. Τότε ὀφείλεις εὐθὺς νὰ ἀναχωρήσῃς εἰς Μαρωνκούρ, μὲ τὸν σιδηρόδρομον ἂν ἔχῃς ἀρκετὰ χρήματα νὰ πληρώσῃς, πεζὴ ἂν δὲν ἔχῃς. Προτιμότερον νὰ πλαγιάσῃς μέσα εἰς τὸν δρόμον νησιτικὴν παρὰ νὰ μείνης εἰς τὸ Παρίσι. Μοῦ το ὑπόσχεσαι ;

— Σοῦ το ὑπόσχομαι.

— Τόσον φρικώδης εἶνε ἡ κατάστασίς μας, ὥστε αἰσθάνομαι ἀνακούφισιν συλλογισμένη ὅτι θὰ γίνῃ ὅπως σου λέγω. »

Ἀλλ' ὁμως ἡ ἀνακούφισις αὕτη δὲν ἦτο ἀρκούντως ἰσχυρά, ὥστε νὰ τὴν σῶσῃ ἐκ νέας ἀδυναμίας καὶ ἐπὶ πολλήν

ὥραν ἔμεινεν ἄνευ ἀναπνοῆς, ἄνευ φωνῆς, ἄνευ κινήσεως.

« Μητέρα, Μητέρα! εἶπεν ἡ Πετρίνα, κύπτουσα ἄνωθεν αὐτῆς τρέμουσα ἐξ ἀγωνίας, κατεπτομένη ἐξ ἀπελπισμοῦ, μητέρα! »

Ἡ πρόσκλησις, αὕτη τὴν ἐξωγόνησε.

« Τώρα εὐθὺς εἶπεν ἡ μήτηρ τοσοῦτον ἀσθενῶς, ὥστε οἱ λόγοι της ἦσαν ψιθυρισμοὶ διακοπτόμενοι ὑπὸ παύσεων, ἔχω ἀκόμη νὰ σου δώσω μερικὰς παραγγελίας, πρέπει νὰ σοῦ τὰς δώσω· ἀλλὰ δὲν εἰσεύρω τί σου ἔχω εἰπῇ, στάσου. »

Μετὰ μικρὸν ἐπανελάβε :

« Ἀ, ναί, ναί. Φθάνεις εἰς τὸ Μαρωνκούρ· μὴ βιασθῇς καὶ παραφερθῇς· δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃς τίποτε, ὅτι ἐπιτυχῆς θὰ το ἐπιτυχῆς μόνη σου, ἤκουσες, κόρη μου ; μόνη σου, διὰ τοῦ καλοῦ σου τρόπου, γινομένη ἀξιαγάπητος... Νὰ προσπαθήσῃς νὰ σε ἀγαπήσουν... διὰ τὸ καλὸν σου· ἰδοὺ τὸ πᾶν... Ἀλλ' ὁμως ἐλπίζω... θὰ γίνῃς ἀξιαγάπητος... ἀδύνατον νὰ μὴ σε ἀγαποῦν... Καὶ τότε πλέον τὰ βάσανά σου θὰ τελειώσουν. »

Καὶ συνέτριψε τὰς χεῖρας· ἀναβλέψασα δὲ εἶπεν ὅς ἐν ἐκστάσει :

« Σὲ βλέπω... ναί, σὲ βλέπω εὐτυχῇ... Ἀ, ἄς ἀποθάνω μ' αὐτὴν τὴν ἰδέαν καὶ ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ζήσω διὰ παντὸς ἐν τῇ καρδίᾳ σου. »

Ταῦτα δὲ ἀπηγγέλησαν μετ' ἐξάρσεως, ὡς προσευχὴ ἀναπεμπομένη εἰς τοὺς Οὐρανούς. Ἐπειτα παρעוῦς, ὡς εἰάν εἶχεν ἐξαντληθῇ ἐκ τοῦ ἀγώνος τοῦτου, ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ στρώματός της ἄτονος, ἀδρανῆς, ἀλλ' οὐχὶ λιπόθυμος, ὡς ἀπεδείκνυνεν ἡ διακεκομμένη ἀναπνοή.

Ἡ Πετρίνα περιέμεινεν ὀλίγον, ἔπειτα δὲ βλέπουσα ὅτι ἡ μήτηρ διέμενεν ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ, ἐξῆλθε καὶ κατέβη εἰς τὴν μάνδραν καὶ εὐθὺς κατελήθη ὑπὸ λυγμῶν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν χορτῶν· ὑπὲρ δύναμιν εἶχε συγκρατήσῃ αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ καρδιά της καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ πόδες δὲν ἤδυναντο πλέον νὰ τὴν συγκρατήσωσι.

Ἐπ' ὀλίγον ἔμεινεν ἐκεῖ συντετριμμένη καὶ ἀσθμαίνουσα, ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ἐκλύσει ταύτῃ τῶν δυνάμεών της ἐσώζεν ἔτι τὴν συνείδησιν ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀφίγῃ τὴν μητέρα της μόνην, ἡγέρθη προσπαθοῦσα νὰ πρᾶνῃ ἐαυτὴν τοῦλάχιστον κατ' ἐπιφάνειαν, συγκρατοῦσα τὰ δάκρυά της καὶ τοὺς σπασμούς τοῦ ἀπελπισμοῦ.

Καὶ διέτρεχε τὴν μάνδραν, ἥτις ἐπληροῦτο σκυῶν, οὐδὲ αὕτη γινώσκουσα ποῦ τρέχει, κατ' εὐθείαν ἢ περιστρεφόμενη περὶ ἐαυτὴν· καὶ προσεπάθει μὲν νὰ συγκρατῇ τοὺς λυγμούς, ἀλλ' αὐτοὶ ἐξερρηγνύοντο παρעוῦς σφοδρότεροι.

Διαβαίνουσιν δὲ πρὸ τῆς σιδηροδρο-

μικτῆς ἀμάξης δεκάτην ἴσως φορὰν, παρετήρησεν αὐτὴν ὁ ζαχαροπώλης καὶ λαβὼν δύο ζαχαρωτὰ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κατοικίας του· ἐλθὼν δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπε μετὰ φωνῆς ἐμφανιούσης οἴκτου :

« Εἶσαι λυπημένη, κόρη μου ;

— "Ω! κύριε.

— Ἀ! νά, πάρε αὐτά, εἶπε προσφέρων τὰ δύο ζαχαρωτὰ· τὰ γλυκὰ κάμνουν καλὸ εἰς τὴν λύπην. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ὁ ἱερεὺς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τελευταίων εὐχῶν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ, ἡ δὲ Πετρίνα ἔμενε πρὸ τοῦ τάφου. Ἡ Μαρκεσία, ἥτις συνώδευεν αὐτὴν, ἔλαβε τὸν βραχίονά της :

« Ἐλα, παιδί μου, εἶπεν.

— "Ω, κυρία...

— Πάμε, ἔλα, » ἐπανελάβεν ἐπιτακτικῶς.

Καὶ σφίγγουσα τὸν βραχίονά της ἀπήγαγεν αὐτὴν.

Ἐβάδισαν οὕτως ἐπὶ τινας στιγμάς.

Ἡ Πετρίνα οὐδεμίαν εἶχε συνείδησιν περὶ τῶν συμβαινόντων περὶ αὐτὴν, οὐδ' ἐνόησε ποῦ ἤδύναντο νὰ τὴν ὁδηγήσωσιν. Ἡ διάνοιά της, τὸ πνεῦμα, ἡ καρδιά της, ἡ ζωὴ της εἶχεν ἀπομείνῃ μετὰ τῆς μητρὸς της.

Τέλος ἐστάθησαν ἐν τινι δενδροστοιχίᾳ ἐρήμῳ, καὶ ἡ Πετρίνα εἶδε περὶ αὐτὴν τὴν Μαρκεσίαν, ἥτις εἶχεν ἀφήσῃ τὸν βραχίονά της, τὸν Ἀλατόσπυρον, τὸν Κυπρίνον καὶ τὸν ζαχαροπώλην· ἀλλὰ τοὺς ἀνεγνώρισεν ἀμυδρῶς. Ἡ μαρκησία ἐφόρει ταινίας μαύρας ἐπὶ τοῦ κεφαλῶν της, ὁ Ἀλατόσπυρος ἦτο ἐνδευμένος ὡς κύριος φορῶν καὶ πῖλον ὑψηλόν, ὁ δὲ Κυπρίνος εἶχεν ἀντικαταστήσῃ τὴν ἀχώριστον δερματίνην περιζώστραν διὰ ρέδιγγότας μακρὰς χρώματος λεπτοκαρύου, ὁ δὲ ζαχαροπώλης τὸ ἐκ λευκοῦ διμύτου ιμάτιόν του δι' ὁμοίου κομφοτέρου ἐξ ἐριούχου, διότι πάντες, ὡς γνήσιοι Παρισινοὶ, ἀσχοῦντες τὴν πρὸς τὸν Θάνατον λατρείαν, ἔσπευσαν ἐν μεγάλῃ στολῇ πρὸς τιμὴν τῆς ἀρτίως κηδευθείσης.

« Θέλω νὰ σου εἰπῶ, μικρούλα, εἶπεν ὁ Ἀλατόσπυρος, φρονῶν ὅτι ἤδυνάτο νὰ λάβῃ πρῶτος τὸν λόγον ὡς ὁ ἐπισημώτατος τῶν παρισταμένων, θέλω νὰ σου εἰπῶ ὅτι πως ἔμπορεῖς νὰ μείνης 'ς τὴ μάνδρα ὅσο θέλῃς, χωρὶς νὰ πλερώνῃς.

— Ἀν θέλῃς νὰ τραγουδῇς μαζί μ' ἐμένα, ὑπέλαβεν ἡ Μαρκεσία, θὰ κερδίξῃς τὸ καθημερινό σου. Εἶνε πολὺ ὠραία ἐπιστήμη.

— Ἀν προτιμᾷς τὴ ζαχαροπλαστική, εἶπεν ὁ ζαχαροπώλης, σὲ παίρνω ἐγώ· καὶ αὕτη εἶνε ὠραία ἐπιστήμη καὶ ἀληθινή. »

Ὁ Κυπρίνος οὐδὲν εἶπεν· ἀλλὰ μετὰ

μειδιάματος τοῦ κλειστοῦ στόματός του καὶ σχήματος τῆς χειρὸς ἐμφαίνοντος ὅτι προσφέρει τι, ἐξέφρασε σαφῶς καὶ αὐτὸς τὴν πρότασίν του, τοῦτ' ἐστὶν ὅσακις θὰ εἶχε χρεῖαν κυπέλλου ζωμοῦ θὰ το εὔρισκε παρ' αὐτῶ καὶ ἐξαίρετον.

Αἱ προτάσεις αὗται, ἐπερχόμεναι οὕτως ἀλλεπάλληλοι, ἐπλήρωσαν δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς της Πετρίνας· ἡ δὲ γλυκύτης τῶν δακρύων τούτων ἀπέπλυνε τὴν δριμύτητα ἐκείνων, ἅτινα ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἔκαον αὐτήν.

« Σὰς εὐγνωμονῶ διὰ τὴν καλωσύνην σας !, ἐψιθύρισε.

— "Ο, τι ἔμποροῦμε, μικρούλα μου, εἶπεν ὁ Ἀλατόσπυρος.

— Χρέος μας εἶνε νὰ μὴν ἀφήσωμεν μέσα 'ς τὸ Παρίσι παντέρημο ἓνα καλὸ κορίτσι σὰν καὶ σένα, ὑπέλαβεν ἡ Μαρκεσία.

— Δὲν θὰ μείνω 'ς τὸ Παρίσι, ἀπεκρίθη ἡ Πετρίνα, πρέπει νὰ φύγω τώρα ἀμέσως, νὰ πάγω σὲ συγγενεῖς μου.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΟΙ ΔΙΑΔΕΣΚΑΛΟΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

— Τιρλιτιτί!.. Τιρλιτιτί!.. Τιρλιτιτί!.. Τιρλιτιτί!.. ἐκελάδουν τὰ πτηνά.

— "Α! ἄ, ἄ! ἄ!.. "Α, ἄ, ἄ, ἄ!.. "Α, ἄ, ἄ, ἄ! ἐτραγουδοῦσεν ἡ Ἑλένη προσπαθοῦσα νὰ μιμηθῇ ὅσον ἤδυνάτο τὸ κελάδημα τοῦ πτηνοῦ.

Ἡ Ἑλένη ἦτο μικρὰ ὀρφανή· οἱ γονεῖς εἶχον ἀποθάνῃ ὅταν αὕτη ἦτο ἀκόμη πολὺ μικρά· δὲν ἐγνώρισε φιλήματα καὶ θωπείας. Ποτὲ ὁ πατήρ της δὲν τὴν ἐχόρρευσε εἰς τὰ γόνατά του, ποτὲ ἡ μήτηρ της δὲν τὴν ἀποκοίμισε μὲ γλυκὺ νανούρισμα.

Πέντε ἔξ μηνῶς μετὰ τὴν γέννησίν της τὴν ἔφερον ἐκ τοῦ χωρίου, ὅπου ἐγεννήθη, εἰς ἓν ἄλλω, ἡ δὲ Κυρὰ Σοφία ἀνέλαβε νὰ τὴν βυζάξῃ καὶ νὰ τὴν ἀναθρέψῃ, ἀντὶ μικροῦ ποσοῦ κατὰ μῆνα.

Ἡ Κυρὰ Σοφία δὲν ἦτο κακὴ γυναῖκα, ἀλλ' εἶχε πολλὰ παιδιά, καὶ εἰς αὐτὰ δὲ ἀκόμη ἦτο συνειθισμένη νὰ διδῇ ξυλιὰς μᾶλλον παρὰ φιλήματα, καὶ ἂν ποτὲ τῇ ἤρχετο νὰ θωπεύσῃ κανὲν παιδί, δὲν θὰ ἐπρωτίμα βεβαία τὸ ξένον. Τοιούτοτρόπως λοιπὸν ἡ δυστυχῆς Ἑλένη ἐμεγάλωσε χωρὶς ἀγάπην, χωρὶς χαρὰν.

Ὁ σύζυγος τῆς Κυρᾶς Σοφίας εἶχεν ἀποθάνῃ τὸ παρελθὸν ἔτος· τὰ δὲ παιδιά της, φιλόνηκα καὶ κακοαναθρεμμένα, τὴν ἐπείραζον καὶ τὴν ἐβασάνιζον, τῇ ἔλεγον ὅτι τρώγει τὸ ψωμί, τὸ ὅποιον κερδίζει ἡ μητέρα των, πρᾶγμα ὅπως διόλου ἄδικον, διότι τὸ μνηστὴρ τῆς Ἑλένης ἐπληρώνετο ἔως ὅτου ἡ Ἑλένη γίνῃ δέκα πέντε ἐτῶν, ὥστε ἡ δυστυχῆς κόρη

ὄχι μόνον δὲν ἐπεδάρυνε τὴν οἰκογένειαν τῆς Κυρᾶς Σοφίας ἀλλὰ καὶ ἔφερε κακοίαν ἀνακούφισιν· αὐτὸς δὲ ἦτο καὶ ὁ μόνος λόγος διὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἐκράτει ἡ Κυρὰ Σοφία.

"Ἀλλως τε ἡ καλὴ κόρη προσεπάθει νὰ εἴνε ὅσον τὸ δυνατόν ὠφέλιμος· ἐν ᾧ ἡ Κυρὰ Σοφία ἐπήγαινε εἰς τὸ ἡμεροκάματον, ἡ ὕφαινε, ἡ Ἑλένη ἠτοίμαζε τὸ φαγητόν, ἔπλενε τὰ ἀσπρόρρουχα τῆς οἰκογενείας, ἐσάρωνεν ὅλην τὴν οἰκίαν· ἔτι δὲ ἐπεριποιεῖτο καὶ τὸν μικρὸν υἱὸν τῆς Κυρᾶς Σοφίας, βρέφος εἰς τὴν κούβαν ἀκόμη, μόνον δὲ τοῦτο τὴν ἀνταπέδιδε τὴν ἀγάπην της.

Ἡ Ἑλένη εἶχε καὶ ἄλλους φίλους, τὰ πτηνὰ τοῦ δάσους· ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὁ Γιαννιός, ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τῆς Κυρᾶς Σοφίας εἶχε τὴν φροντίδα νὰ συλλέγῃ ξύλα ἀπὸ τὸ δάσος, κλάδους ξηροὺς διὰ τὴν φωτιάν, ἀλλ' ἀπὸ τινων ἐβδομάδων ἐμδῆκε βοσκὸς εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πέριξ κοπάδια, ἡ δὲ φροντίς περὶ τῶν ξηρῶν κλάδων ἀνετέθη εἰς τὴν Ἑλένην.

Ἡ καλὴ κόρη ἂν καὶ εἶχε τόσας ἐργασίας δὲν παρεπονέθη· τούναντιον μάλιστα, ἡ ὥρα τὴν ὁποίαν διέθετε δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, ἔγινεν ἡ πλέον εὐχάριστος ὥρα τῆς ἡμέρας.

Ἀμα ἔκαμνε τὸ δερμάτι της, ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὴν χλόην διὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Τὰς πρώτας ἡμέρας ἤκουε μὲ θαυμασμὸν τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἐκελάδουν· ἔπειτα ἤρχισε νὰ τραγουδῇ καὶ αὕτη, ἔπειτα προσεπάθησε νὰ μιμηθῇ τὴν φωνὴν καὶ τοὺς τόνους καὶ τοὺς λαρυγγισμοὺς τῶν πτηνῶν.

Κατ' ἀρχὰς τὰ πτηνὰ δυσηρεστήθησαν, διότι ἐπανελαμβάνετο τὸ κελάδημά των, καὶ εὐθὺς ὡς ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς κόρης εἰσιώπων.

Ἐν τούτοις ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν συνείδησαν καὶ τὴν ἄφιναν νὰ λέγῃ καὶ αὐτὴ τὸ τραγουδάκι της χωρὶς νὰ διακόπτουν τὸ κελάδημά των.

Μήπως εἶχον μαντεύσῃ ποῖαν χαρὰν ἠσθάνετο ἡ μικρὰ κόρη ἀκούουσα καὶ μιμουμένη αὐτά ; Ποῖος εἰσεύρει τί συμβαίνει εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν θελκτικῶν τούτων ὄντων, εἰς τὰ ὅποια ὁ Θεὸς ἀνέθεσε τόσον εὐχάριστον ἔργον εἰς τὸν κόσμον !..

Ἦτο Μάϊος μὴν· αἱ φωλεαὶ ἦσαν πλήρεις ζωῆς καὶ κινήσεως· οἱ νεοσσοί, οἵτινες εἶχον ἐκκολαφθῇ πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων, ἤρχοντο νὰ δοκιμάζουν τὰ πτερὰ των καὶ ἤρχοντο νὰ μανθάνουν νὰ κελαδοῦν. Τί ἐβλαπτεν εἰς τὰ πτηνὰ ἂν εἶχον μίαν μαθήτριαν περισσοτέραν ; Ἡ δὲ Ἑλένη, τοὺς ὀφθαλμούς της προσηλωμένους ἔχουσα ἐπὶ τῆς φωλεᾶς, ἥτις ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ ἀπέναντί της κλάδου, ἤκουε το μᾶθημά το ὁποῖον ἡ μήτηρ ἐδίδεν εἰς τὰ τέκνα της καὶ τὸ ἀπετύπωνεν εἰς τὸν νοῦν της.

Ἡμέραν τινα κυρία τις ἐξ Ἀθηῶν, ἥτις ἦλθεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο νὰ διέλθῃ τὸ θέρος μετὰ τοῦ συζύγου της, ἐμδῆκεν εἰς τὸ πτωχόσπιτον τῆς Κυρᾶς Σοφίας, ἡ ὁποία ἦτο γνωστὴ ὡς ἐπιδεξία ταπητουργός, νὰ ἐρωτήσῃ τὴν γνώμην της, πόσον θὰ ἐστοίχιζεν εἰς τάπης τὸν ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ παραγγείλῃ.

Συνωμίζει ἀπὸ τινων στιγμῶν μετὰ τῆς Κυρᾶς Σοφίας, ὅτε ἐξαφνα διεκόψε τὴν συνομιλίαν της καὶ ἤκουε :

— Τί εἶνε ; ἠρώτησε.

— Νά μας συμπαθᾷτε, κυρία, εἶπεν ἡ Κυρὰ Σοφία. Τὸ κορίτσι νανουρίζει το μικρό. Στάσου νὰ πάγω νὰ τοῦ πῶ νὰ παύσῃ.

— "Οχι, ὄχι ! εἶπεν ἡ κυρία νεύουσα εἰς αὐτὴν νὰ σιωπήσῃ, διὰ ν' ἀκούσῃ καλλίτερον. Τί θελκτικὴ φωνή ! τί μελωδία, τί χάρις !

Ἡ Κυρὰ Σοφία παρετήρει ἐκπληκτος τὴν ξένην κυρίαν, ἀγνοοῦσα τί συμβαίνει. Αὕτη ἑκατὸν φορὰς ἤκουσε τὴν Ἑλένην νὰ τραγουδῇ χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ καμμίαν εὐχαρίστησιν.

— Κόρη σου εἶνε ; εἶπεν ἡ Ἀθηναία, ἀφ' οὗ ἡ Ἑλένη εἰσιώπησε, κατωρθώσασα ν' ἀποκοιμίσῃ τὸν μικρὸν.

— "Οχι, κυρία, δὲν εἶνε κόρη μου. Καὶ διηγῆθη ὅσα γνωρίζομεν περὶ τῆς Ἑλένης.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι ἔχει θησαυρὸν μέσα εἰς τὸ στόμα του, εἶπεν ἡ Κυρία μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως.

— Θησαυρό ! ἀνέκραξεν ἡ Κυρὰ Σοφία, βεβαία πλέον ὅτι ἡ ξένη ἐκείνη τα εἶχεν ἐντελῶς χαμένα.

— Εἰμπορῶ νὰ τὴν ἰδῶ !

— Τὸ μόνο εὐκόλο.

Ἐφώγαξε ἡ Ἑλένη !

Καὶ ἡ κόρη προσῆλθε.

— Σὺ, κόρη μου, ἐτραγουδοῦσες πρὸ ὀλίγου ;

— Ναί, κυρία, εἶπε τὸ κοράσιον καὶ ἔγινε κατακόκκινον.

— Ποῖος σ' ἔμαθε νὰ τραγουδῇς ;

— Κανείς, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη ἐκπληκτος.

— Δέν σ' ἐδίδαξε κανείς, κανείς, νὰ τραγουδῇς ;

— "Οχι.

— Ἀλλὰ τότε πῶς ἔμαθες νὰ κάμνῃς τὴν φωνή σου νὰ τρέμῃ, ποῖος σ' ἔμαθε αὐτοὺς τοὺς λαρυγγισμούς ;

— Ἀκούω τὰ πουλιά που κελαδοῦν καὶ κάνω κ' ἐγὼ σὰν καὶ αὐτά.

— Καὶ ζωηρὰ ἐκφράσις ἐκπληξέως ἐζωγραφίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Κυρίας.

— Ἀφ' οὗ τόσον καλὰ ὠφελήθης ἀπὸ τὰ μαθήματα τῶν πουλιῶν, θὰ ὠφελῇθῃς ἀκόμη περισσοτέρον ἂν πάρῃς πραγματικὰ μαθήματα. Θέλεις νὰ μάθῃς μουσικὴν ;

Ἡ Ἑλένη δὲν εἶχε σαφὴ ἰδέαν, τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη.

— Καί θά μάθω νά τραγουδῶ σάν τὰ πουλιά ;

— Ἀκόμη καλλιτέρα· ἀπεκρίθη ἡ Κυρία· καί ἂν μεγαλώσῃς θά δίδῃς μαθήματα, θά δίδῃς συναυλίας καί θά κερδίῃς πολλά χρήματα.

— Πολλά χρήματα ! εἶπε κατάπληκτος ἡ Ἑλένη.

— Πολλά χρήματα ! ἀνεφώνησε καί ἡ Κυρία Σοφία. Ὡς τάλῃθεια λοιπόν τῶλεγε;

— Καί βέβαια, ὡς τάλῃθεια, εἶπεν ἡ Κυρία. Θά ἔλθω αὖριον μετ' ὁν ἄνδρα μου· καί ἂν παραδεχθῇ τὴν γνώμην μου, θά τὴν πάρουμε μαζί μας εἰς τὰς Ἀθήνας. Εἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς, μία κυρία φίλη μου, πολὺ πλουσία, ποῦ ἀγαπᾷ πολὺ τὴν μουσικὴν, με παρεκάλεσε νά εὕρω ἓνα κορίτσι ποῦ νά ἔχῃ μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν. Ἐχει διαθέσιν νά πληρώσῃ τοὺς καλλιτέρους διδασκάλους νά το τὴν διδάξουν μουσικὴν.

Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

Ὁ κροκόδειλος εὐρίσκεται εἰς τοὺς ποταμούς καί εἰς τὰς λίμνας τῶν θερμῶν χωρῶν τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς καί Ἀμερικῆς, ἐμπνέει δὲ φόβον καί εἰς τοὺς ἀνθρώπους καί εἰς τὰ ζῷα διὰ τὸ τεράστιον μέγεθος τοῦ σώματός του καί τὴν φοβεράν ἀδυναμίαν του.

Τὸ ἄχαι σῶμά του ἔχει μῆκος 6 ἕως 9 μέτρων, ἡ δὲ ῥάχis του καλύπτεται μετὰ σειρὰς ὀστεῶν λεπίων, μεγάλων καί τετραγώνων, τὰ ὅποια σχηματίζουν θώρακα στερεόν, εἰς δὲ τὴν οὐρὰν ἐξέχουσιν ὡς ὀδόντες πρίονος. Ἀλλοτε ἐπίστευτο ὅτι ὁ ὀστεῶδης οὗτος θώραξ εἶνε τόσο σκληρὸς, ὥστε οὐδεμία σφαῖρα δύναται νά τον διαπεράσῃ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἐσφαλμένον.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ κροκόδειλου εἶνε ἐπιμήκης. Τὸ δὲ στόμα του μέγα καί βα-

αὐτὸ εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νά το πνίξῃ. Συχνά, ὅταν ἐπιτίθεται κατὰ μεγάλων ζώων, ἀποκόπτει τὴν κεφαλὴν των δι' ἐνὸς δῆγματος. Ἐκαστον ἔτος πλῆθος ἱππῶν, ὄνων, βοῶν, καμήλων κατατρώγονται ὑπὸ τοῦ ἀρπακτικώτατου τούτου θηρίου. Ἀλλὰ καί κατὰ ἀνθρώπων ἐπιτίθεται, ὅχι μόνον ὅταν κολυμβῶσιν εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ καί ἂν κάθηνται εἰς τὴν ὄχθην ἀλιεύοντες· ἐφορῶν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος εἰς τὴν ξηρὰν μετ' ἀπιστεύτου ταχύτητος ἀρπάζει αὐτούς.

Ὅσον ῥιψοκίνδυνος καί τολμηρὸς εἶνε ὁ κροκόδειλος ἐντὸς τοῦ ὕδατος τόσο ἀνάνδρος εἶνε ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἀπὸ τῆς ὄχθης οὐδέποτε ἀπομακρύνεται πλέον τῶν ἑκατὸν βημάτων. Ὅταν δὲ ἴδῃ ἄνθρωπον τρέπεται εἰς φυγὴν καί εἰσπνέει εἰς τὸ ὕδωρ ὡς βάτραχος.

Ὁ κροκόδειλος γεννᾷ εἴκοσι μέχρι ἑξήντα ὠν, τὰ ὅποια ἔχουσι μέγεθος ὥν χηνός· θέτει δὲ αὐτὰ ἐντὸς λάκκων τοὺς ὁποίους σκάπτει εἰς τὴν ἄμμον καί ἐπειτὰ τα καλύπτει. Οἱ μικροὶ κροκόδειλοι ἔχουσι μόλις μῆκος παλάμης, αὐξάνουσι δὲ πολὺ βραδέως. Διὰ τοῦτο δὲ πολλοὶ παραδέχονται ὅτι κροκόδειλοι ἔχοντες μῆκος τεσσάρων ἕως πέντε μέτρων εἶνε μεγαλιέτεροι ἀπὸ 100 ἐτῶν.

Λέγεται ὅτι ὁ κροκόδειλος κρυπτόμενος παρὰ τὴν ὄχθην μιμνῆται τὴν φωνὴν κλαίοντος παιδίου, ἂν δὲ τυχὸν εὐρεθῇ ἄνθρωπος τις ἐκεῖ καί τρέξῃ νά σώσῃ τὸ δυστυχὲς μικρόν, ὁ πονηρὸς κροκόδειλος τὸν ἀρπάζει καί εἰσπνέει εἰς τὸ νερόν. Διὰ τοῦτο τὰ ψευδῆ καί ὑποκριτικὰ καί πρὸς ἀπάτην χυνόμενα δάκρυα ἀποκαλοῦμεν κροκόδειλα.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

Δύο ἀδάμαντες τοῦ αὐτοῦ μεγέθους εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς προθήκης ἐνὸς ἀδαμαντοπωλείου· ὅσοι δὲ ἤρχοντο ν' ἀγοράσωσι κανὲν κόσμημα παρετήρουν τὸν ἓνα καί τὸν ἐθαύμαζον καί περιεφρόνουν τὸν ἄλλον. Ἡμέραν τινὰ ὁ περιφρονημένος ἀδάμας εἶπεν εἰς τὸν ἄλλον :

— Ἐβγήκαμεν ἀπὸ τὸ ἴδιον ἀδαμαντωρυχεῖον, ἔχομεν τὸ ἴδιον βάρος, εἴμεθα τὸ ἴδιον πρᾶγμα· διατί κανεὶς δὲν δίδει προσοχὴν εἰς ἐμέ, ἀλλὰ ὅλοι παρατηροῦν σὲ καί μόνον με θαυμασμόν ;

— Δέν το ἐνόησες ἀκόμη ; εἶπεν ὁ πολύτιμος ἀδάμας· ἐμέ με ἐκαθάρισαν καί με ἐστίλθωσαν, ἐν ᾧ σὺ εἶσαι θαμβός. Αὐτὴ εἶνε ὅλη ἡ διαφορὰ μεταξύ μας.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καί εἰς τὰ παιδιά. Ὅταν ἓνα παιδίον εἶνε μορφωμένον καί καλοανατετραμμένον, ὅλοι το ἀγαποῦν, καί θέλουν τὴν συναναστροφὴν του. Ἀλλὰ τὸ ἀμαθὲς καί κακοανατετραμμένον παιδίον ἐμπνέει ἀποστροφὴν, κανεὶς δὲν θέλει τὴν σχέσιν του.



ΔΥΟ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ μάνα κάθεται ἐπάνω 'ς ἓνα σκάμνι, καί στρφώνει ἓνα σεντόνι. Ὁ υἱὸς κάθεται χάμου 'ς τὸ πάτωμα, σὲ μιὰ κάππα καί τρώγει με ὄρεξι ἀπὸ τὴ γαβάθα ποῦ ἔχει ἐμπρὸς του.

Ὁ ἥλιος ἐμβαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο, δίδει ζωὴ εἰς τὸ λουλούδι τῆς γλάστρας, περιχύνει με φῶς τὸ ψωμί ποῦ εἶνε ἐπάνω 'ς τὸ τρῆπέζι καί ἐμβαίνει καί εἰς τὸ ποτήρι καί εἰς τὰ χεῖλη τῆς κανάτας.

Ἡ γυναῖκα συλλογίζεται τὸν ἄνδρα τῆς ποῦ εἶνε 'ς τὸ χωράφι· χθὲς ὅλη τὴν ἡμέρα ἐβγαζε πατάτες· κάμποσες εἶνε χυμένες ἀκόμα 'ς τὸ πάτωμα καί σήμερὰ ἀκόμα θά βγάλῃ. Εἶνε πολὺ προκομμένος καί ἄξιος.

Ἐχει νά θρέψῃ, βλέπετε, τὴν γυναῖκά του καί τὸν υἱό του. Πρὸ πάντων τὸν υἱό του ! Εἶνε ἓνας φαγᾶς ! Ὅταν τρώγῃ δὲν θέλει κανεὶς νά τον πειράζῃ.

Καί ὅμως εἶνε καλὸ παιδάκι. Ἀκούει ὅ,τι του λένε. Ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς γονεῖς του, ἀγαπᾷ καί τὸ Σερπετό, τὸ μικρὸ τὸ γάτο τους. Καί αὐτὸς τὸν ἀγαπᾷ καί κάποτε πηγαίνει κοντὰ του καί ρουλουνίζει καί ποτὲ του δέν τον πσουκρανάει.

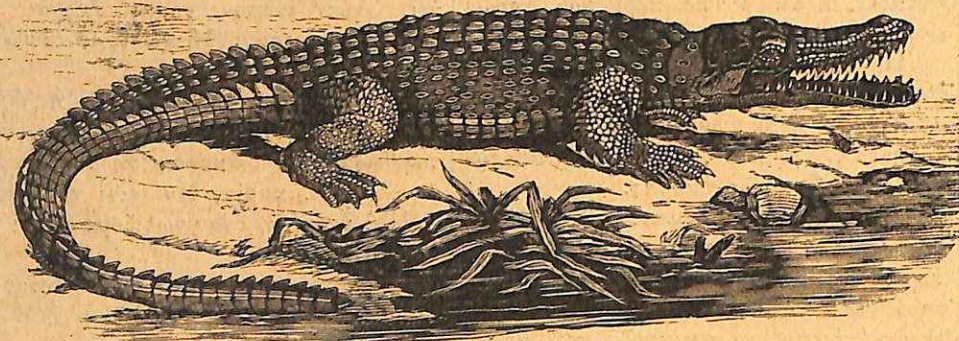
Ὁ μικρὸς λοιπὸν — λησμόνησα νά σας πῶ πῶς τον λένε Κωνσταντῇ — ἔτρωγε τὴν γαλατόσουπὴν του, ὅταν ἔξαφνα, μιὰ στιγμὴ ποῦ γύρισε κάτι νά ἴδῃ, ὁ Σερπετὸς γρήγορα γρήγορα, ἀλλὰ χωρὶς θόρυβο, ἔχωσε τὸ κεφάλι του 'ς τὴ γαβάθα καί ἄρχισε νά τρώγῃ.

Ὁ Κωνσταντῆς ἔμεινε μετὰ τὸ κουτάλι 'ς τὸ χέρι· τᾶλλο του τὸ χέρι ἀκουμβᾷ 'ς τὸ πρόσωπό του με ἀπορία· καί αὐτὸς δὲν ξέυρει τί νά κάμῃ· νά θυμώσῃ μετὰ τὸν ἀδιάκριτο τὸ Σερπετό ποῦ ἤλθε ἀκάλεστος 'ς τὸ τρῆπέζι ; νά τον διώξῃ ; νά τον δέρῃ ; Μὰ πάλι ποῦ τὸν ἀγαπᾷ καί δὲν βαστᾷ τὴ καρδιά του νά τον κτυπήσῃ !...

Ἡ μητέρα τοῦ Κωνσταντῆς κυττάει τὸν υἱό της καί χαμογελά. Σάν νά λέγῃ : Κωνσταντῇ μου ! σοῦ φθάνει τόσοι χυλὸς, δῶσε καί 'ς ἄλλον.

Αὐτὴ τὴ σκέψιν φαίνεται πῶς κάμνει καί ὁ Κωνσταντῆς καί του ἀφίνει τὸ χυλὸ. Καί μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐκεῖνο ποῦ του ἐπερίσσευε τὸ ἔδωκε 'ς τὸ φίλο του.

Ὅταν οἱ φίλοι μας δὲν ἔχουν καθόλου, καί ἡμεῖς ἔχομεν, ἄς τοὺς βοηθοῦμεν. Ἀς θυμοῦμεθα τὸ χυλὸ τοῦ Κωνσταντῆ.



Ὁ κροκόδειλος.

Ὅτε ἡ Κυρία Σοφία, οὔτε ἡ Ἑλένη ἐνόησαν ἀκριβῶς περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Τὴν ἐπαύριον ἐν τούτοις ἡ Κυρία ἤλθε μετὰ τοῦ συζύγου της. Οὗτος εἶπεν εἰς τὴν Ἑλένην νά τραγουδήσῃ, μολοῦντι δὲ τὸ κοράσιον ἔτρεμεν ὡς φύλλον, ἡδυνήθη νά ἐννοήσῃ πόσον ἔκτακτον φωνὴν εἶχεν ἐκεῖνη.

Μετά τινος ἡμέρας πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τῆς Κυρίας Σοφίας καί τῶν παιδιῶν της, τὰ ὅποια εἶχον συναθροισθῇ διὰ νά ἴδουν τὸ παράδοξον τοῦτο θέαμα, ἡ Ἑλένη, φοροῦσα φόρεμα ἀπλοῦν ἀλλὰ κομψόν, ἀνέβαινε μετὰ τὸν Κύριον καί τὴν Κυρίαν εἰς τὴν ἁμαξάν ἥτις θά τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν παράλιον πόλιν, ὅπουθεν θά τοὺς παρελάμβανε τὸ ἀτμόπλοιον ποῦ ἐρχόμενον εἰς Πειραιᾶ.

Ἄν ἡ Ἑλένη δὲν ἔκλαυσεν ἀποχαριετίσασα τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποτον τόσο ἡγάπα, τοῦτο προῆλθε, διότι ὅλα τὰ ἐφαίνοντο ἕως τότε ὡς ὄνειρον καί δὲν ἐπίστευεν ὅ,τι ἐβλεπε.

Ἀλλὰ τὸ ὄνειρον ἐξηκολούθησεν· ἡ Ἑλένη μαθηθῆναι μουσικὴν, ἡ δὲ θεία τέχνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφωσιώθη ὁλοφύχως, γεννᾷ εἰς αὐτὴν μαγευτικὰς ἀπολαύσεις, τὴν καθιστᾷ εὐτυχιστάτην.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ



ΔΙΠΛΟΥΝ ΛΑΘΟΣ

— Βοήθεια! βοήθεια! "Αχ, τὰ παιδιά μου πνίγονται! βοήθεια! Για ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀκούσθηκε ποτέ κοτόπουλά που μόλις βγήκαν ἀπὸ τὸ αὐγὸ τους, νὰ τρέχουν 'ς τὸ νερό; "Ω, παιδιά μου, ἀγαπημένα μου παιδιά, ἐλάτε 'δῶ σας λέγω. Ἐλάτε, σὰν θέλετε νὰ ζήσετε. Δὲν ξεύρετε ἀκόμη πως τὸ πλεῖδ ἐπικίνδυνον πρᾶγμα 'ς τὸν κόσμον εἶνε τὸ νερό; Προχθές ἐπῆγα κ' ἐδάλα τὸ ἓνα πόδι μου· ἐνοιωσα ἓνα κρύο! Ἐλάτε, ἐλάτε, παιδάκια μου.

»"Αχ! δὲν μ' ἀκοῦνε· τώρα εἶνε πολὺ μακριά, δὲν με ἀκοῦνε, δὲν τολμῶ νὰ πάγω κατόπι των. Μὴν τῶχῃ ἡ μοίρα μου νὰ τα χάσω; Τόσα παιδιά μονομιάς; Τὴν πρώτη φορά που ἔγινα μητέρα νὰ μείνω ἑξαφνα ἔρημη! Τί σφάλμα ἔκαμα νὰ τιμωρηθῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; Δὲν τα κράτησα μὲ ἀγάπη κάτω ἀπὸ τὰς φτεροῦγές μου; Δὲν τ' ἀνέθρεψα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή που ἤλθαν 'ς τὸν κόσμον; Δὲν ἐδγάλα ἀπὸ τὸ στόμα μου τὴν τροφή διὰ νὰ τα ταγίσω!.. Καὶ τώρα τ' ἀχάριστα μ' ἀφίνουν. Καὶ οὔτε συλλογίζονται τὸν πόνο μου καὶ παίζουν μέσα 'ς τὸ νερὸ παιγνίδια ἐπικίνδυνα.

Ματαίως θρηνεῖ ἡ νεαρὰ μήτηρ. Κανείς δὲν προστρέχει εἰς βοήθειάν της. Ὁ γεωργὸς καὶ ὁ σύζυγός του δὲν δίδουν προσοχὴν εἰς τὸν πόνον της καὶ παρατηροῦν ἡσύχως τὰ μικρά που κολυμποῦν εἰς τὴν λίμνην.

Ἡ κόττα ἐν τούτοις τρέχει ἐπάνω κάτω ἐκεῖ ἐντρομος. Δοκιμάζει νὰ ὀρμήσῃ εἰς τὸ νερόν, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν πλησιάζει τὴν καταλαμβάνει μυστικὸς τρόμος. Ὅριστικῶς πρὸς παρατετὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ τρέχει εἰς τὴν ὄχθην προσκαλοῦσα τοὺς νεοσσούς της μὲ θρηνώδεις φωνάς.

Οἱ νεοσσοὶ κολυμποῦν μὲ χάριν εἰς τὸ ἡσυχον νερόν τῆς λίμνης· διασχίζουν τὸ νερόν χωρὶς θόρυβον· ἡ οὐρά των κινεῖται ὀλίγον· κτυποῦν τὸ νερόν μὲ τὰς μικράς των πτέρυγας· διασκεδάζουν, εἶνε εὐτυχεῖς. Οὕτε φαντάζονται καὶ, ὅτι ἔξω εἰς τὴν ὄχθην ἡ μήτηρ των εὐρίσκεται εἰς ἀγωνίαν νομίζουσα ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ πνιγούν.

Τὰ μικρά πτηνὰ ἀφ' οὗ διεσκέδασαν ἀρκετὰ ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἐπανῆλθον πρὸς τὴν μητέρα των. Αὕτη δὲ εἶνε τὸσον εὐτυχής, ὥστε οὐδὲ συλλογίζεται νὰ τα μαλώσῃ. Τὰ ὑποδέχεται μὲ χαράν, καὶ τρέχει μαζὶ των εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, ὅπου εἶνε τὸσον ζεστό, ὅπου ἡ τροφή εἶνε τὸσον ἀφθονός.

Τὴν ἐπαύριον τὰ μικρά πάλιν φεύγουν, πάλιν τρέχουν εἰς τὴν λίμνην. Καὶ πάλιν καταλαμβάνει τρόμος τὴν ἀλεκτορίδα. Ἄλλ' εἰς τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος ἦτο πλεόν ἡσυχος, ἄφινε τὰ παιδιά

της νὰ κολυμποῦν ἐλεύθερα εἰς τὴν λίμνην, καὶ εἶχε λησμονήσῃ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἀγωνίαν της.

Μετά τινα χρόνον ἡ ὄρνις ἐξεκόλαψε νέαν νεοσίαν. Εἶχε σκερθῇ ὅτι τώρα δὲν θὰ εἶνε πλέον δύσπιστος, καὶ ὅτι δὲν θὰ τρομάξῃ διότι τὰ παιδιά της ἀγαποῦν τὸ νερόν, τὸ ὅποτον αὐτὴ δὲν ἠγάπα. Ἐπὶ τέλους, περὶ ὁρέξεως οὐδὲς λόγος, εἶπε. Διότι δὲν μ' ἀρέσει ἐμένα τὸ νερόν πρέπει νὰ μὴν ἀρέσῃ καὶ 'ς τὰ παιδιά μου; Αὐτὸ εἶνε ζήτημα ἀνατροφῆς. Ἦκουσα νὰ λέγουν ὅτι ἡ νέα γενεὰ ἀγαπᾷ τὰς σωματικὰς ἀσκήσεις καὶ ὅτι οἱ γονεῖς παρακινοῦν τὰ παιδιά των νὰ γυμνάζωνται. Κ' ἐγὼ αὐτὸ σκέπτομαι νὰ κάμω. Ἀργότερα θὰ μου χρεωστοῦν εὐγνωμοσύνην. Πρέπει κανεὶς νὰ πηγαί- νῃ μὲ τὴν πρόδον τῆς ἐποχῆς.

Ἀφ' οὗ ἐξεκόλαψε τοὺς νεοσσούς, ἡ ὄρνις ἀπεφάσισε ν' ἀρχίσῃ τὰς ναυτικὰς ἀσκήσεις τῶν παιδιῶν, διότι εἶχεν ἀκούσῃ τί εἶχον εἰπῇ οἱ ἀρχαῖοι, ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν ὅσῳ γρήγορα ἀρχίσῃ κανεὶς, τόσῳ καὶ καλλίτερον εἶνε.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάσῃ καιρόν, μίαν ὥραιαν ἡμέραν τῆς ἀνοιξέως ὠδήγησεν εἰς τὴν λίμνην τὰ νέα της παιδιά, καὶ τα παραινέει αὐτὴ νὰ ἔμβουν εἰς τὸ νερόν. Ὅσα δὲν ὑπήκουον ἀμέσως τα ἐκτύπα μὲ τὸ ράμπον της ἢ τὸ πόδι της. Ἀλλὰ εἰς μάτην!

— Τί συμβαίνει; εἶπε μὲ τὸν νοῦν της ὅσον τολμηρὰ ἦσαν τὰ πρῶτά μου παιδιά, τὸσον δειλὰ εἶνε αὐτά. Τὰ πρῶτα ἔπλεον ἐπάνω εἰς τὸ νερὸ σὰν βαρκοῦλες, χωρὶς φόβον καὶ μὲ χαράν. Ἡ μεγαλειτέρα των εὐτυχία ἦτο νὰ τρέξουν εἰς τὴν λίμνην. Ἄν δὲν ἐπεινούσαν θὰ ἔμεναν ἐκεῖ μέσα ὅλην τὴν ἡμέραν. Αὐτὰ ὅμως εἶνε ὅλως διόλου διαφορετικά· ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσω νὰ πάρουν ὀλίγον θάρρος. Κρίμα 'ς τὰ λόγια μου καὶ 'ς τὰς προτροπὰς μου. Τίποτε δὲν κάμνω. Καὶ ὅμως ἤρχισα τὴν ἀνατροφὴν των τῶν γρήγορα!

Τὴν ἐπαύριον καὶ τὸν ἀκόλουθον ἡμέραν συνῆθ' τὸ αὐτό. Οἱ νεοσσοὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔμβουν εἰς τὸ νερόν, ἀντί- σταντο μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των, τὰ πτερὰ των ἐσηκώοντο ἐκ φόβου.

— Παραξένον πρᾶγμα, ἔλεγεν ἡ ἀλεκτορίς, ὅσο καὶ ἂν συλλογισθῶ δὲν εἰμπαρῶ νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει· ἴσως ἄλλη φορὰ το κατορθώσω!

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλῃ φορὰ τὰ πρᾶγματα συνέβησαν ὁμοιότητως, καὶ ἡ κόττα ἀπέθανεν ἐντὸς ταφίου μὲ πατά- τες, χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐνόησαν βε- βαίως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι δηλαδὴ τὴν πρώτην φορὰν εἶχεν ἐκκολάψῃ παπ- πᾶκια καὶ τὴν δευτέραν κοττόπουλα.

Ὅσοι ἐκ τῶν φίλων μας περνοῦν τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου ὑπάρ- χουν ὀρνίθες καὶ νερόν, θὰ ἔτρυχε νὰ ἴδουν τὸ θέαμα τοῦτο. Κωμικώτατον

εἶνε νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν κότταν, ὅταν τὰ μικρά της κολυμποῦν. Ἡ ἀπελπισία της εἶνε ἀπερίγραπτος καὶ θὰ μας συνεκί- νη, ἂν δὲν εἰξεύραμεν ὅτι τὰ παππά- κια δὲν διατρέχουν κανένα κίνδυνον νὰ πνιγούν. ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΕΦΤΑΒΟΥΝΙΣΙΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 39]

Ἦτο δὲ δρόμο ἀπαντᾷ ἓνα ξυλοκόπο. — Πατριώτη, τῷ λέγει, ἔρχεσαι ν' ἀλ- λάξουμε τὰ ρούχα μας, νὰ σου δώσω τὰ δικά μου καὶ νὰ μου δώσῃς τὰ δικά σου; — Ἀστὲῖα το λές, εἶπεν ὁ ξυλοκόπος· τ' ἀρχοντικά σου φορέματα μὲ τὰ δικά μου παληόρρουχα θὰ τ' ἀλλάξῃς;

— Τὸ λέγω ἀλήθεια· τ' ἀλλάξῃς; — Ἀφ' οὗ το θέλεις, ἄς εἶνε. Καὶ ὁ Διγενῆς ἐφόρεσε τὰ ρούχα τοῦ ξυλοκόπου καὶ ὁ ξυλοκόπος τοῦ Διγενῆ. Ἔτσι ντυμένος ὁ Διγενῆς προχωρεῖ καὶ φτάνει 'ς τὸ σπίτι τοῦ Δράκου.

— Γυναῖκα! κρέας ἀνθρώπου μοῦ μω- ρίζει! — Σὲ καλὸ σου, Δράκο, τί γυρεύεις 'δῶ ἄνθρωπος; — Μοῦ μυρίζει, σοῦ λέγω!

Τὴ στιγμὴν ἐκείνην καὶ κτυπᾷν 'ς τὴ θύρα. Τάκ, τάκ, τάκ! — Αἶ, ποῖος κτυπάει; ῥώτητε ἀπὸ μέσα ὁ Δράκος. — Ἕνας φίλος. — Καλῶς νὰ ὀρίσῃς! καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴ θύρα.

— Τηρᾶς, γυναῖκα, ποῦ εἶχα δίκαιο; λέγει τῆς Δράκαινας· κ' ὕστερα λέγει τοῦ ξένου: — Ξέρεις τί πεῖνα που ἔχω! ἴσα ἴσα 'ς τὴν ὥρα ἦρθες! — Αὐτὸ πρόσμενα γ' ὡ ἀπὸ σένα γιὰ τὸν κόπο μου; Ἐγὼ ξεκίνησα κ' ἦρθα τόσο δρόμο γιὰ νὰ σου φέρω μιά καλὴ εἴδησι καὶ σύ μου λές νὰ με φᾶς;

— Καὶ τί καλὴ εἴδησι μοῦ φέρνεις; — Ὁ Διγενῆς ἀπέθανε! — Τί λές; εἶπε ὁ Δράκος· καὶ τι- νάχθηκε ἀπάνω ἀπο τὴ χαρὰ του. Ἀλή- θεια λές, ξυλοσχίστη; Ἀχ! τίποτε 'ς τὸν κόσμον δὲν θὰ μ' ἔκανε νὰ χαρῶ σὰν αὐ- τὸ τὸ μαντάτο που μοῦφερεις. Ἐλα, ἄς εἶνε, σοῦ χαρίζω τὴ ζωὴ σου!

Ἔστερα ἀπ' ὀλίγον λέγει τοῦ ξένου: — Πές μου τώρα, τί ἦρθες νὰ κάνῃς 'ς αὐτὰ τὰ μέρη; — Πρῶτα πρῶτα ἦλθα νὰ σου πῶ πως πέθανε ὁ Διγενῆς, καὶ ὕστερα νὰ σε παρακαλέσω νὰ μου δώσῃς λίγα σα- νίδια καὶ νὰ με βοηθήσῃς νὰ κάνω τὸ ξυλοκρέββατο τοῦ χειρότερου ἐχθροῦ σου.

— Λοιπὸν ἀλήθεια; πέθανε ὁ Διγενῆς; — Πέθανε καὶ σὲ λίγο θὰ τον θάψω. — Ἀχ! τί χαρὰ μου! μοῦ εἶχε παί- ξη τόσα παιγνίδια ὁ θεομπαίκτης. Τώρα

ὅμως τελείωσαν πλεῖα τὰ ψέμματα. Θὰ σου δώσω κ' ἐγὼ ἓνα χέρι νὰ τον παρα- χώσῃς ὅσο μπορεῖς βαθύτερα.

Σὰν τελείωσε τὸ ξυλοκρέββατο, ὁ ψεύ- τικος ξυλοσχίστης λέγει τοῦ Δράκου· — Ὁ Διγενῆς ἦτανε ἴσα μὲ σένα 'ς τὸ μπῶ! Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν θὰ τοῦρθη καλὰ τὸ ξυλοκρέββατο· ξαπλώσου μιά στιγμὴ μέσα νὰ δοκιμάσω.

Ὁ Δράκος, γιὰ νὰ μὴ δυσχερῆσῃ τὸ φίλο του, ξαπλώθηκε 'ς τὸ ξυλοκρέβ- βατο κ' ὁ μάστορ εἶδε πως ἐπῆρε σωστὰ τὸ μέτρο.

— Στάσου μιά στιγμὴ νὰ βάλω καὶ τὸ σκέπασμα. Θέλω νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε ψηλὸ ὅσο πρέπει.

— Ἐλα, ἄς εἶνε· ὅ,τι θέλεις κάνω· ὅσο συλλογίζομαι πως σὲ λίγο θὰ εἶνε ὁ Διγενῆς ἐδῶ μέσα, μοῦρχεται νὰ σηκω- θῶ νὰ χορεύω ἀπὸ τὴ χαρὰ μου!

Ὁ ξυλοκρέββατος ἔβαλε ἀπὸ πάνω τὸ σκέπασμα καὶ γρήγορα γρήγορα ἐμπήξε κάμποσα χονδρὰ καρφία ποῦ δὲν ἀνοίγε πλεῖα τὸ ξυλοκρέββατο.

— Αἶ, πατριώτη τί κάνεις αὐτοῦ; ἄνοιξε γρήγορα, θὰ σκάσω 'δῶ μέσα!

— Αἶ! μπᾶ! τίποτα δὲ θὰ πάθῃς· μονά- χα, ἔτσι κλεισμένο, θὰ σε πάγω 'ς τὸ βα- σιλιά πῶχει μεγάλη ἐπιθυμία νὰ σε ἰδῇ.

— Ἀχ! ἀναθεματισμένε! ὁ Διγενῆς εἶσαι· χωρὶς ἄλλο ὁ Διγενῆς εἶσαι! αὐ- τὸς μονάχα μποροῦσε νὰ μου σκαρώσῃ τέτοια δουλειά! Ἀχ! μοῦρχεται νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακὸ μου!

— Ὑπομονή, ὑπομονή, Δράκο μου· μὲ τὴν ὑπομονὴ ὡς καὶ τὴ θάλασσα μπορεῖς ν' ἀδειάσῃς.

Ἔτσι μιλῶντας ὁ Διγενῆς φορτώθηκε τὸ ξυλοκρέββατο 'ς τὴ ράχι του καὶ τῶ- φερε 'ς τὴν πόλιν. Ὁ βασιλεὺς τον ὑπο- δέχθηκε μὲ μεγάλη πομπή.

Τὸ Δράκο τον ἔβαλαν μέσα σὲ σιδε- ρένιο κλουβί· ὕστερα πήγαν καὶ ἔφεραν καὶ τὴν Δράκαινα καὶ τὴν ἔβαλαν καὶ αὐ- τὴν μέσα· κ' ἀπὸ τότε ἄνδρες καὶ γυναῖ- κες καὶ μικρά παιδιά ἀκόμη ἐρχόντανε ἄφοβα κ' ἔβλεπαν τὰ δύο φοβερά θηρία.

Ὁ γάμος τοῦ Διγενῆ μὲ τὴ βασίλο- πούλα ἔγινε ὕστερα ἀπὸ λίγο. Ἐγινάν μεγάλες γιορτὲς καὶ καλέσανε ὅλους τοὺς βασιλιάδες καὶ τὰ βασιλόπουλα τοῦ κόσμου. Ὡς τὸ τραπέζι καθήσανε καὶ οἱ ἀρχόντες που ἦσαν 'ς τὸ παλάτι, κ' ἀπὸ τότε ἦσαν πλεῖα ἡσυχὴ καὶ ἐγύ- ρευαν νὰ εὐχαριστήσουν μὲ κάθε τρόπο τὸν καινούργιον ἀφέντη τοῦς που θὰ γι- νότανε μιά μέρα βασιλεὺς. Ἐλάσαν νὰ σὰς πῶ πως 'ς τὸ παλάτι ἦτανε κ' ἡ κακομοῖρα ἡ μάνα τοῦ Διγενῆ που ὁ υἱὸς τῆς τῆν εἶχε φέρῃ σιμά του, καὶρὸ τώρα, ἀπ' τὴ φτωχικὴν καλύβα της.

Κ' ἔτσι ὁ Διγενῆς ἐπῆρε τὴ βασίλο- πούλα, κ' ἔζησε εὐτυχισμένα καὶ καλὰ κ' ἐμεῖς καλλίτερα.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ



ΔΑΜΑΛΙΣ ΚΑΙ Η ΕΥΛΟΓΙΑ

Ἄλλοτε, δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσος πολὺς καιρὸς ἔκτοτε, ἡ μήτηρ, ἡ ὁποία ἐκρά- τει εἰς τὴν ἀγκάλην της ἓν μικρὸν ἀγ- γελοῦδι μὲ πρόσωπον δροσερὸν καὶ τρι- ανταφυλλένιο, ἐσκέπτετο συχνὰ μὲ ἀγ- ωνίαν: «Ἀχ! ποῖος ξεῦρε! εἰμπορεῖ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ προσωπάκι νὰ γίνῃ ἀ- γνώριστον, τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ τὰ τόσον κανονικὰ νὰ γίνουν ἀγνώριστα».

Καὶ ἔπειτα προσέθετε χαμηλοφώνως· «Θεέ μου, φύλαξε τὸ παιδάκι μου, ὅπως εἶνε σήμερα, ὅπως μου τῶδωκες.

Ἐν ᾧ δὲ ἐψιθύριζε τὴν προσευχὴν ταύτην ἐσυλλογίζετο μίαν φρικτὴν ἀσθέ- νειαν, ἡ ὁποία ἐνέπνεε φρίκην εἰς τὰς οἰκογενεῖας, καὶ ἀπελπισίαν εἰς τὰς μη- τέρας· ἐσυλλογίζετο τὴν φοβεράν ἐ λ ο γ ί α ν ἡ ὁποία καὶ ὅταν δὲν θανατῶνῃ ἀφίνει ἴχνη ἀσχημίζοντα τὴν ὥραιότεραν μορφὴν.

Εἰς Ἀγγλὸς ἱατρός, ὀνομαζόμενος Γέννερ, προσκαλούμενος συχνὰ νὰ θε- ραπεύσῃ ἀνθρώπους προσδληθέντας ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ἀσθένειαν, ἐζή- τει πρὸ πολλοῦ μέσον μὲ τὸ ὅποτον νὰ τὴν καταπολεμήσῃ· ἀλλὰ ματαίως· ἡμέραν τινα ὅμως κατὰ τυχὴν συνήντησε μίαν χωρικήν, ἡ ὁποία τῷ εἶπεν ὅτι δὲν ἐφοβεῖ- το διόλου τὴν εὐλογίαν. «Πῶς γίνεται αὐτό;» ἠρώτησεν ὁ ἱατρός ἐκπληκτός.

— Νὰ πῶς, ἀπεκρίθη ἡ χωρική· αἱ ἀγελάδες μας ὅταν ἀρρωστοῦν ἀπὸ μιά ἀρρώστια, βγάδουν εἰς τοὺς μαστοὺς των κατὰ ἐξανθήματα· ὅταν λοιπὸν τὰς ἀρμέ- γουμεν, ἡ ὕλη που ἔχουν μέσα αὐτὰ τὰ ἐξανθήματα ἐμβαίνει εἰς τὰ χέρια μας καὶ τότε βγαίνουν φουσκαλίδες μὲ ἔμ- πυν· ὅσοι βγάνουν αὐτὲς τὰς φουσκαλί- δες δὲν τους πιάνει πλεῖα ἡ εὐλογία.

Οἱ λόγοι οὗτοι τῆς χωρικῆς ἔρριψαν φῶς εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Γέννερ· ἐν ᾧ δὲ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν του ἐσυλ- λογίζετο πῶς νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ πρᾶγ- μα συνέβαινε τοιοῦτοτρόπως καὶ ποῖος ἦτο ὁ λόγος.

Μετά εἴκοσιν ἐτῶν ἐργασίαν, μετὰ πολλὰ πειράματα καὶ λεπτομερεῖς ἐρεῦ- νας εὑρε τέλος τὸ ποθοῦμενον· ἀντημεί- φθη διὰ τοὺς κόπους του· εὑρε τὸ φάρ- μακον τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας. Τὸν Γέν- νερ ἐβοήθησεν εἰς τὸ ἔργον του εἰς πολ- μὴρὸς καὶ γενναῖος νέος ὀνομαζόμενος Ἰάκωβος Φίψ. Ἐνεπιστεύθη τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Γέννερ καὶ οὗτος ἔκαμε ἐπ' αὐτοῦ τὰ πειράματα διὰ τῶν ὁποίων ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἐμβολιασμός διὰ τῆς δαμαλίδος προφυλάσσει ἀπὸ τὴν εὐλο-

γίαν. Ὁ Γέννερ ἔκαμεν εἰς τὸν βρα- χίονα αὐτοῦ μικρὰ χαραγμάτα εἰς τὰ ὁποῖα ἔβαλε δ α μ α λ ί δ α δηλαδὴ ὕ- λην ἀπὸ τοὺς μαστοὺς ἀγελάδος ἡ ὁποία ἐπασχε τὴν ἀσθένειαν περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλησεν ἡ χωρική εἰς τὸν Ἀγγλὸν ἱατρὸν. Μὲ ἄλλους λόγους τὸν ἐμβολί- ασε. Ἀφ' οὗ ἐπιασε τὸ μ π ὁ λ ι, ὅπως λέγομεν κοινῶς, ὁ Γέννερ ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ Φίψ ἄλλο ἐμβολίασμα, τὸ ὅποτον ἡ- δύνάτο νὰ εἶνε θανατηφόρον, ἂν τυχὸν εἶχεν ἀπατηθῇ εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του ὁ Γέννερ· τὸν ἐμβολίασε μὲ ὕλην ἀπὸ ἀνθρωπίνην εὐλογίαν. Ἐν ᾧ δὲ πρὶν ὁ ἐμβολιαζόμενος μὲ τοιαύτην ὕλην ἀ- φεύκτως ἐκόλλα εὐλογίαν, ὁ Φίψ ἔμεινεν ἀπρόσδλητος καὶ ὑγιής. Τὸ φάρμακον λοιπὸν εὐρέθη· ἡ δαμαλὶς ἦτο προφυ- λακτικὸν μέσον κατὰ τῆς φοβερᾶς νόσου. Κατ' ἀρχὰς ἡ Ἀγγλία, ἔπειτα δὲ καὶ ὅλη ἡ ἀνθρωπότης ἐπωφελήθη ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἀνακάλυψιν.

Οἱ ἱατροὶ ἐφρόντισαν μὲ ζῆλον νὰ διαδώσουν τὴν χρῆσιν τῆς δαμαλίδος, χιλιάδες δὲ ἀνθρώπων ἐσώθησαν ἀπὸ ἀφρευκτον καὶ φοβερόν θάνατον. Σήμερον δὲ ἡ χρῆσις τῆς δαμαλίδος εἶνε γνωστὴ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ δ α μ α λ ι σ μ ὁς συνίσταται εἰς μικρὰν νύξιν (χάραξιν) εἰς τὸν βραχίονα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιτίθεται ὁ ἱατρός ὀλίγην δαμαλίδα, δη- λαδὴ ὀλίγην ὕλην, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἔχουν εἰς τοὺς μαστοὺς των αἱ νεαραὶ ἀγελάδες, αἱ πάσχουσαι τὴν ἀσθέ- νειαν τὴν λεγομένην δ α μ α λ ί δ α. Τὰ παιδιά τὰ ὁποῖα ἐ μ β ο λ ί α ζ ο ν τ α ι, μόλις τὸ ἐννοοῦν· μερικά μικρὰ φωνά- ζουν ὀλίγον, ἀλλὰ ἡσυχάζουν ἀμέσως μὲ τὰ φιλήματα τῆς μητρὸς των. Τὰ φρό- νιμα παιδιά στέκουν καὶ τα ἐμβολιάζει ὁ ἱατρός· ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως.

Ἀν παρατηρήσῃς τοὺς βραχίονάς σας, θὰ ἴδῃτε μικρὰς λευκάς κηλίδας αἱ ὁποῖαι εἶνε σημεῖον ὅτι ἐμβολιάσθητε. Ἀλλ' ὁ ἐμβολιασμός δὲν μὲν προφυλάττει ἰσο- βίως ἀπὸ τὴν εὐλογίαν. Κάθε δέκα ἔτη πρέπει νὰ ἐμβολιαζώμεθα ἐκ νέου, διότι ἡ δύναμις τῆς δαμαλίδος ἐξασθενεῖ.

Ὁ Γέννερ ἦτο ἀπλὸς εἰς τοὺς τρό- πους καὶ μετρίων· ἡ μὲν του φιλο- δοξία ἦτο νὰ φανῇ ὠφέλιμος εἰς τοὺς ὁμοίους του.

Ὁ εὐεργέτης οὗτος τῆς ἀνθρωπότη- τος γεννηθεὶς τῷ 1749 ἀπέθανε τῷ 1823, εἰς ἡλικίαν ἐβδομήντα τεσσάρων ἐτῶν. Πτωχὸς ὢν κατ' ἀρχὰς ἐπλούτη- σε καὶ ἐδοξάσθη καὶ εἶδε νὰ ἐγεγρῶνται πρὸς τιμὴν του ἀνδριάντες του. Τὸ ὀ- νομά του καὶ σήμερον καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ μείνῃ ἀθάνατον, ἡ δὲ ἀνθρωπότης εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα θὰ αἰσθάνεται εὐγνω- μοσύνην πρὸς τὸν εὐεργέτην αὐτῆς καὶ σωτῆρα. ΦΙΛΗΠΠΗΤΗΜΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ δεκαπενταετής Κουφιοκεφαλᾶκης κάμνει ιδιαιτέρως μάθημα κατὰ Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, ὁ δὲ πατήρ του εἶνε τὸσον αὐστηρὸς ὥστε δι' οὐδένα λόγον δέν τῷ ἐπιτρέπει ποτε νὰ χάσῃ κανέν μάθημα.

Μίαν ἡμέραν ἐλογάριασε ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης ποίαν ἡμέραν θὰ πέσῃ ἡ ἑορτὴ του, ὅταν θὰ εἶνε ἐξήντα πέντε ἐτῶν καὶ εὐρήκε ὅτι θὰ πέσῃ τὴν 7 Φεβρουαρίου τοῦ 1940 ἡμέραν Παρασκευήν.

— Κρίμα! ἀναφωνεῖ μετὰ λύπης Ἰσα Ἰσα Παρασκευὴ που δὲ ἔχω μάθημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοιάρχου Κοκοραδάκη.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Μὲ ἄλλην τὴν χαρὰν ἔμαθα καὶ ἐγὼ τοῦ καλοῦ σου θείου τὴν ἀπόφασιν, *Σαῖξπηρ*.

Τῆς φίλης σου *Ζαχαρούλας* ἡ ἐπιστολὴ δὲν περιτῆλθεν εἰς χεῖράς μου, φαίνεται, *Χαλκιδικίς*.

Τὸ δηγημά σου, *Ἀνδρέϊε Σουλυστά*, θὰ το διαβάσω ὅταν μού το στείλῃς καὶ θὰ σου πῶ ἂν μου ᾔρεσε.

Πόσον καιρὸν ἔχω νὰ λάβω ἐπιστολὴν σου, *Τίε τῆς Σελήνης*!

Ἄν τινες τῶν πνευματικῶν σου ἀσκήσεων ἐγκριθοῦν, θὰ δημοσιευθοῦν, *Δούλις*. Ἀλλὰ διατὶ τὸσον ἐπὶ μου γράφεις τώρα, καλὴ μου φίλη;

Ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν μοι ἐπροξένησαν τὰ τόσα εὐχάριστα νέα τῆς ἐπιστολῆς σου, *Κορη τοῦ Γαλιᾶ*. Πόσα εἶδες, πόσα ἔμαθες κατὰ το εἰς Ἀγγλίαν καὶ Ἰαλλίαν ταξιδιόν σου, πόσον προκόπτεις, πόσον μεγαλύνεις! Ἄ! ἀλήθεια! αὐτὸν τὸν «ρονεῖο φίλον» οὐτε σοῦ τον ἐσύστησα ἔγω, οὐτε εἶδῃς ἔγω.

Διατὶ διστάζουν αἱ φίλαι σου νὰ μου γράψουν, Ἐλπίς Ἀναστασιάδου; Δέν ταις εἶπες, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι σχολαστικὴ καὶ ὅτι ἡ μόνη μου εὐχαρίστησις εἶνε νὰ λαμβάνω ἐπιστολάς ἀπὸ τοὺς φίλους μου;

Εὐχομαι πάντοτε νὰ εἶσαι θαλερόν, *Ρόδον τοῦ Μαῖου*.

Ἐντελὼς καλὰ λοιπὸν εἶσαι τώρα, *Δεσποτὶ καρδε Δεσποτὶδα*; Πολὺ μ' ἔχαροποίησε αὕτη ἡ εἰδήσις.

Πῶς ἤθελα νὰ τον γνωρίζω, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσω, *Ἀφρικανικὴ Λέων*, τὸν καλὸν σας διδάσκαλον, ὅστις σὰς ἐσύστησε τὴν «Διάπλასιν» ὡς τὸ μόνον περιδοικὸν ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ σὰς εἶπεν, ὅτι λυπεῖται διότι δεῖ ἦτο καὶ αὐτὸς μικρὸς δὲν ἐξεβίβετο διὰ νὰ εἶνε ὁ πρῶτος συνδρομητὴς καὶ νὰ την ἀναγινώσκῃ μετὰ τὰ μαθήματά του. Πολὺ με τιμᾷ ἡ ἐκτίμησις του αὕτη καὶ σε παρακαλῶ νὰ του διαβιβάσῃς τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου.

Τὸ 9 ἀναστρεφόμενον γίνεται 6, *Πετρίτς* καὶ ἂν ἐξῆρθε ἀπὸ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, εὐχόλως θὰ ἐννοήσῃς πῶς εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 71 μεταμόρφωσιν τοῦ 4ου φύλου τὸ 9 ἔγινε 6.

Ἐγὼ μᾶλλον λυποῦμαι διὰ τὴν ζημίαν τὴν ὁποίαν σοῦ ἐπροξένησεν ὁ ἄπιστος ταχυδρομικὸς ὑπάλληλος, *Μυμητὰ τῶν Ὁρέων*. Ἐτιμωρήθῃ τοῦλάχιστον;

Δέν χρειάζεται θάρρος, φιλότιμη Ἐλένη Δ. Πρεβεσδούρου, ἀλλὰ μόνον καλὴ θέλησις διὰ νὰ γράψῃ μία φίλη μου ἐπιστολὴν εἰς ἐμέ. Στέλλε

μου ὅσας λύσεις εὐρίσκεις καὶ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τῶν ἄλλων λυτῶν καὶ τὸ ἰδικόν σου ὄνομα ὡς καὶ τὸ ποσὸν τῶν λύσεων τὰς ὁποίας εὐρες.

Ποῖος πάλιν εἶνε ἐκεῖνος ποῦ μου ἔστειλε τὰς λύσεις τοῦ 1ου φύλλου χωρὶς ὑπογραφήν;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 11 Μαρτίου)

109. Δεξιόγριφος.

Πόλις εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ἄρθρον τὸ δευτέρον μου, Γυαλιστερόν τὸ τρίτον μου, πόλις τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ.

110. Συλλαβόγριφος.

Τρεῖς προθέσεις ἂν συνδέσῃς ἔμπροσθέν σου θὰ με θέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωαννίου Μίντορος.

111. Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ μητέρ' ἀλλοιώτικη κι' ἀπὸ πατέρα ἄλλο Γεννήθηκα καὶ ἔζησα παντοῦ με καταφρόνια. Ἀλλ' ἂν μ' ἀλλάξῃς τὸ λαμό, περνοῦν αὐτὰ τὸ [χρόνια]

Παύω νὰ εἶμαι δυστυχής, σοῦ κάνω τὸ μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

112. Ἀναγραμματισμός.

Μ' ἔχει κάθε πόλις, μικρὴ ἔτε μεγάλη. Ἄν 'ς τοῦ λαίμου τῇ θέσι μου βάλῃς τὸ κεφάλι, Καὶ τὸν λαμόν μου πάλιν τῆς κεφαλῆς προτάξῃς. Ἀπὸ τὰς πόλεις φεύγω εἰς τοῦ στρατοῦ τὰς τάξεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίχ-Τάχ.

113. Διγίγμαια δημῶδες.

Πόδια ἔχει, χέρια ἔχει. Κεφαλὴ καὶ οὐρὰ δὲν ἔχει.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Ι. Πετρίτου.

114. Λογοπαίγνιον.

Ποῖος αὐτοκράτωρ ἐρωτᾷ ἂν πρέπῃ νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα ἐνὸς θηρίου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σενιτευμένου Πουλιῶ.

115. Παίγνιον.

Ἀντικατάστησον τοὺς σταυροὺς
+ + + + + διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε καὶ ὁ
+ + + + + ριζοντίως καὶ καθέτως καὶ ἐκ δε-
+ + + + + ξίων καὶ ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐκ τῶν
+ + + + + ἄνω καὶ ἐκ τῶν κάτω νὰ ἀναγινώ-
σκειται ἡ αὕτη λέξις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Σρατιώτου.

116. Κλίμακωτόν.

+ + + + + Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + + + διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς μὲν
+ + + + + τὸ δεξιὸν σκέλος νὰ ἀναγινώσκειται
+ + + + + τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν τριάκοντα τυ-
+ + + + + ράνων, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν ὄνομα
+ + + + + νήσου τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν κατο-
+ + + + + τάτην βαθμίδα γεωργικὸν ἐργαλεῖον,
+ + + + + εἰς τὴν μεσαίαν ποταμὸς τῆς Εὐρώ-
πης καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμὶς συγγενείας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίονος τοῦ Παργασσοῦ.

117. Σταυρός.

Διὰ τῶν κάτωθι γραμμάτων σχηματίσων σταυ-
ρὸν ἐκ δύο νήσων τῆς Ἑλλάδος ἀποτελούμενον.

Α Α Θ Ι Ι Κ Α Μ Ο Σ Σ Σ Σ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου.

118-119. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

1. Ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ὄχι ἔτη ἄλλ' αἰῶνες παρήλθον.

2. Τῶν ἀλιτηρίων καὶ τὰ ἐλάχιστα κακὰ προσηκόντως πρέπει νὰ τιμωρῶνται.

Ἐστάλη ὑπὸ Ζαχαρίου Ι. Μακρή.

120-121. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ φθόρος διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ μῦθος.
2. Ἡ νόσος δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ τυφός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

122-126. Μαγικὸν γράμμα.

Ἀντικαθίστων δύο οἰαδήποτε γράμματα ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις:

Πόρπη, ἐπειδὴ, κοσμῶ, ἡρέμα, βήχων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Πολεμιστοῦ.

127-130. Μαγικὴ συλλαβὴ.

Τῇ προσθήκῃ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐ-
τῆς, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων ἄλλας τόσας:

Πένθος, εἶδος, ἄχνη, ὄσια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰλίου Ἀριστιδέου.

131. Φύρδην-μύγδην.

Οἱ ῥῶπτοι γενητέρας σμα νεῖ οἱ λοκαὶ σεγνοῖ σμα
Σά ωμαγήπανες σαυτοῦ ξε λότη στή χυψῆς σμα
Ἰδὰ στή σείπρα οἱ σογνεῖ, ἰδὰ ντῶ λυσμουβῶν ντω
Ντῆ νεираπία ζῶουσες ντῶ νευβηπῶν ἰνυῶ ντω.
Ποιλὸν σὰ μακυπούσεις αἰκ σὰ γευνομωῶννε
Ἰδ' ἔγρων δὲ σὰ χνειδωμεν ὅτι ταυοὺς μιντῶνε.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καθαρᾶς Καρδίας.

132. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως τῆς
Αἰγύπτου.

1, Κριτῆς τοῦ Ἄδου. 2, Τόπος ἱερός. 3, Πόλις τῆς Ἀραβίας. 4, Ἀρχαῖον φρούριον τῆς Μεσσηνίας. 5, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῆς Ἰθάκης.

133. Διπλῇ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου τραγικοῦ ποιητοῦ,
τὰ δὲ δευτέρως, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκό-
μενα, τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Εὐρώπης.

1, Διάσημος κωμωδιογράφος. 2, Ἐπίρρημα. 3, Ἐπίσημος Πυθαγόρειος φιλόσοφος. 4, Τυραννὸς τῶν Συρακουσῶν. 5, Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. 6, Νῆσος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγησίου Γαλανοπούλου.

134. Ἑλλισοσύμφωνον.

Αω—αω—ωαη—οωαο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργιολοῦδου Ἀθηνῶν.

135. Φωνηεντόλιπον.

Μδν—σμφρν—νδςς—κν—γρ——τχ—κ—τ
—μλν—ρτν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανσφύου Ἀθηνῶν.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 7 Ἰανουαρίου 1940

1. Μένιππος (μέν, ἵππος). — 2. Σοῦλι, φασούλι. — 3. Μόνη, μονή.

4. ΧΑΡΩΝ 5. ΑΣΣΟΣ

ΑΓΟΡΑ ΣΟΟΣ

ΡΟΙΑΙ ΣΟΣ

ΡΡΑΙΑ ΟΣ

ΝΑΙΑ Σ

— 6. Διὰ τῆς πρώτης μετατοπίσεως τὰ 7 πυ-
ρεῖα ἐτέθησαν οὕτως ὥστε ἐσχημάτισαν τὴν λέξιν

ΕΞ καὶ κατόπιν, μετατοπισθέντα πάλιν, τὴν λέξιν
ΕΝ. — 7-8. 1, *Ρόδον*, ρόδων, ροδών, ποδῶν

πολλῶν, πόλων, ὄλων, ἡλων, μήλων, *μήκων*
— 2, *Ὄρος*, πόνος ποῖος, ποῖον, πλοῖον, πλεῖον

πλείων, πλέων, *λέων*. — 9-10. 1, *Ῥίς*. — 2
Οὐς. — 11. Εἰ χωλὴ παροικίσεις ὑποκαθί-
μαθῇσι. — 12. ΒΕΡΟΑΙΝΟΝ (1, Βέλος. 2

Ἑλλάς. 3, *Ρώμη*. 4, *Ὀλυμπος*. 5, *Δεμονέας*
6, *Ἰταλία*. 7, *Νάξος*. 8, *Ὀμηρος*. 9, *Ναῦ*
πλιν). — 13. Κρεῖττον τῷ ποδὶ ὀλισθεῖν ἢ τῇ

γλώσσῃ. — 14. Ὑπὸ τῆς προσηκείας πάντα νόμοι

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως*
τῶν *Παίδων*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρ-
τονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλ-
λαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ
γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναπο-
στέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμμα-
τόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παραπομπὴ περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινώμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶσιν ἀπαράδεκτα.